

N:o 53.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 25 april 1900.
— — — — Andra Kammaren den 25 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen i fråga om skattefrälseräntors
inlösande af staten.*

(Statsutskottets utlåtande n:o 40.)

Till Konungen.

Inom Riksdagen har förslag väckts derom, att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan författning, hvarigenom åt egare af skattefrälseräntor lemnades förnyadt tillfälle tills vidare och intill dess annorledes förordnades att på i kongl. förordningen den 11 september 1885 bestämda vilkor få räntorna inlösta af staten.

Till stöd för detta förslag har anförts följande.

Genom kongl. förordningen den 11 september 1885 angående inlösen af skattefrälseräntor hade lemnats tillfälle för egare af dylika räntor att få öfverlåta dem åt staten. Men den, som ville begagna sig af detta tillfälle, hade måst göra det inom en viss tid. Sedermera hade genom förnyade författningar i ämnet, senast den 8 mars 1895, lemnats upprepade tillfällen för skattefrälseränteeigare att få räntorna inlösta af staten. Ehu-ruväl det vore nödvändigt att anordningar vidtoges, hvarigenom de enskilda egarne af skattefrälseräntor drefves att så fort som möjligt låta staten öfvertaga räntorna, kunde likväl tiden, inom hvilken den enskilde ränteeigaren egt att anmäla sig för inlösen af räntan, utan våda utsträckas längre, än som genom ofvan omförmälda författningar skett. Det läte väl

tänka sig, att vederbörande gerna velat begagna sig af det i författningarna lemnade tillfälle att blifva qvitt räntorna, men att särskilda förhållanden, såsom omyndighet och andra omständigheter, vållat svårighet eller hinder, som icke då för tiden kunnat öfvervinnas. Det syntes därför, som om det skulle vara lämpligt, att skattefrälseräntegare lemnades förnyadt tillfälle att få räntorna af staten inlösta och att sådant tillfälle lemnades dem för längre tid än förut varit förhållandet.

Då, såsom ofvan antydts, ännu lära förefinnas enskilda egare till skattefrälseräntor, hvilka egare torde vara villige att, om förnyadt tillfälle dertill lemnades, erbjuda räntorna till inlösen, och då, på sätt vid dessa frågors föregående behandling anförts, det är önskligt, att staten må kunna, så vidt möjligt är, medelst frivilliga aftal med räntegarne återförvärfva berörda utskylder, anser Riksdagen, att ytterligare tillfälle bör beredas till förvärfvande för staten af ifrågavarande räntor.

Beträffande den tid, hvilken det förnyade medgifvandet om anmälan till inlösen af dessa utskylder må omfatta, synes densamma lämpligen böra bestämmas till utgången af år 1903, eller intill det år, för hvilket grundskatterna varda helt och hållet eftergifna.

För inlösen af skattefrälseräntor och kronotionde voro i riksstaterna för åren 1887—1891 anvisade tillsammans 3,070,000 kronor, hvilka till fullo utgifvits. Sedermera hafva för samma ändamål erforderliga belopp under förskottstitel af statskontoret anordnats för att derefter af Riksdagen ersättas; och har innevarande Riksdag i sådant afseende beviljat ett belopp af 15,313 kronor 73 öre. Då enligt Riksdagens förmenande ett sådant förfaringssätt alltjemt torde kunna iakttagas, anser Riksdagen ej nödvändigt, att anslag för skattefrälseräntors inlösen beviljas, derom i allt fall förslag icke förelegat.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, har Riksdagen beslutat, att den genom kongl. förordningen den 11 september 1885 bestämda inlösen af skattefrälseräntor må fortfarande ega rum, derest vederbörande räntegare, som vill begagna sig af denna inlösen, derom i den ordning, samma författning stadgar, gör anmälan inom utgången af år 1903.

Stockholm den 25 april 1900.

Med undersätlig vördnad.